

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
Sędziowie SO :	Agnieszka Kluczyńska , Alicja Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2020 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku K. K. (1)

z udziałem Ł. K. , K. K. (2) , G. K. , E. K. (1) , J. K. (1) , A. K. (1) , K. K. (3) , M. K. (1) , Skarbu Państwa - Starosty Powiatu (...), K. K. (4) , M. W. , J. G. , M. G. , J. K. (2) , J. K. (3) , M. K. (2) , I. M. , E. M. , W. K. (1) , A. K. (2) , J. Ż.

o zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawcy K. K. (1) od postanowienia Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 28 października 2019r. sygn. akt I Ns 21/18

po s t a n a w i a:

1. Oddalić apelację.

2. Przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Augustowie kuratorowi w osobie radcy prawnego W. M. wynagrodzenie w kwocie 830,25 zł (osiemset trzydzieści złotych i 25/100) w tym podatek VAT za reprezentowanie uczestników J. Ż. i K. K. (4) w postępowaniu apelacyjnym.

3. Nakazuje pobrać od wnioskodawcy K. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Augustowie kwotę 830,25 zł (osiemset trzydzieści złotych i 25/100) tytułem zwrotu wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa.

SSO Cezary Olszewski SSO Alicja Wiśniewska SSO Agnieszka Kluczyńska

Sygn. akt I Ca 7/20

UZASADNIENIE

Wnioskodawca K. K. (1) złożył wniosek, w którym domagał się zasiedzenia nieruchomości zabudowanej położonej w A. przy ulicy (...), w której skład wchodzi działki oznaczone numerami geod. (...) i (...). Uzasadniając wniosek argumentował, iż S. K. (ojciec wnioskodawcy) władał za życia przedmiotowymi nieruchomościami jak właściciel. Wpisem urzędowym datowanym na dzień 23 października 1972 został zameldowany pod tym adresem gdzie mieszkał do chwili śmierci. S. K. zawarł małżeństwo w roku 1973. Wraz z żoną wybudował na przedmiotowej nieruchomości dom. Wnioskodawca podkreślał, iż na przedmiotowej nieruchomości nigdy nie zamieszkiwała matka jego ojca – W. K. (2), która była właścicielką działki oznaczonej numerem (...), jednakże zamieszkiwała w Ż. I. Wnioskodawca

podkreślał, że to on władał przedmiotowymi nieruchomościami jak właściciel, ponosząc wszelkie koszty związane z utrzymaniem ich w należytym stanie.

W odpowiedzi na wniosek uczestnicy postępowania: M. K. (2), A. K. (1), I. M., J. M. (1), J. K. (3), E. K. (1) żądali oddalenia wniosku podkreślając, iż S. K. zamieszkiwał na przedmiotowych nieruchomościach w charakterze syna właścicielki W. K. (2), przy czym nigdy nimi nie władał.

Uczestniczka postępowania E. M. będąca żoną zmarłego W. K. (3) również żądała oddalenia wniosku wskazując, iż zamieszkuje na przedmiotowej nieruchomości wraz z dziećmi.

Uczestnicy postępowania w osobach M. W., K. K. (2) J. G., G. K., M. G., Ł. K., i K. K. (1) oświadczyli, że zrzekają się jakichkolwiek roszczeń wynikających z tytułu zamieszkiwania na tejsze nieruchomości przez E. K. (2) oraz jej dzieci. M. W. oświadczyła zaś, iż zrzeka się praw do budynku gospodarczego położonego przy ulicy (...) na korzyść W., M., K. i E. K. (2).

Uczestnicy postępowania: J. G., M. G., G. K. i Ł. K. będący rodzeństwem wnioskodawcy poprali złożony przez K. K. (1) wniosek, oświadczając, iż od chwili urodzenia zamieszkiwali na tejsze nieruchomości. Równocześnie podkreślali, że ich babcia W. K. (2) zamieszkiwała w miejscowości Ż., zaś rodzeństwo ich ojca nie interesowało się przedmiotową nieruchomością, a tym bardziej jej nie zamieszkiwało.

Uczestniczka postępowania A. K. (2) podzieliła stanowisko zaprezentowane we wniosku zaznaczając, że wprowadziła się na nieruchomość w 1977 roku gdzie zamieszkała wraz z mężem i synem K.. Po tym jak się wprowadziła, przedmiotowej nieruchomości nie zamieszkiwała ani W. K. (2) ani rodzeństwo jej męża.

Starosta (...) – również będący uczestnikiem postępowania wskazał, że w ewidencji gruntów i budynków prowadzonej m.in. dla przedmiotowej nieruchomości jako właściciel nieruchomości oznaczonej numerem geod. (...) widnieje Skarb Państwa, przy czym w posiadanych przez Starostwo dokumentach prowadzonych dla nieruchomości nie zawarto informacji potwierdzających własność Skarbu Państwa, co do rzeczonyj działki.

Postanowieniem z dnia 28 października 2019 roku sygn. akt I Ns 21/18 Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny stwierdził, że S. K., syn F. i W. z d. M. nabył z dniem 01 października 2005 roku w drodze zasiedzenia własność nieruchomości położonej w obrębie (...), Miasto A., oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,0269 ha, dla której to nieruchomości nie ma urzędzonej księgi wieczystej ani zbioru dokumentów. Równocześnie w przedmiotowym orzeczeniu Sąd I instancji oddalił wniosek w pozostałym zakresie oraz stwierdził, że zainteresowani ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Przedmiotowe orzeczenie zapadło w wyniku następujących ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji:

Dla nieruchomości położonej w A. przy ulicy (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...) Sąd Rejonowy w Augustowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi KW Nr (...). W dziale II tejsze księgi wieczystej, jako właścicielka wpisana została W. K. (2). Treść wypisu z rejestru gruntów wraz z wykazem zmian gruntowych Starostwa Powiatowego w A. stanowi, iż działka oznaczona nr geodezyjnym (...), położona w A. przy ulicy (...) o powierzchni 0,0688 ha, odpowiada działce nr (...). Stosownie do zapisów z rejestru gruntów, dla nieruchomości tej prowadzona jest księga wieczysta (...). Informacje zawarte w wypisie z rejestru gruntów Starostwa Powiatowego w A. wskazują, że nieruchomość oznaczona nr. geod. (...) położona w A. przy ulicy (...) o powierzchni 0,0269 ha, stanowi własność Skarbu Państwa. Korzystając z informacji zgromadzonych w rejestrach Starostwa Powiatowego w A. jak również w dokumentach UM w A. Sąd Rejonowy ustalił, iż brak jest zapisów potwierdzających własność Skarbu Państwa co do działki (...). W oparciu o zapisy księgi meldunkowej prowadzonej dla w/w nieruchomości znajdującej się przy ul. (...) ustalono natomiast, iż dnia 29 kwietnia 1972 roku zameldowani na jej terenie zostali: W. K. (2), M. K. (2), J. M. (1), J. M. (2) oraz L. M.. Z datą 23 października 1972 roku zameldowany został S. K. zaś jako następni zameldowani A. K. (2) i K. K. (1). J. M. (1), J. M. (2) oraz L. M., którzy wyprowadzili się z tejsze nieruchomości w dniu 18 października 1976 roku. Na podstawie informacji

uzyskanych od Burmistrza Miasta A. ustalono, iż podatek od nieruchomości położonej przy ulicy (...) w A. uiszczali W. K. (3), E. K. (2) oraz K. K. (1).

W oparciu o zeznania świadka E. K. (3) ustalono, że A. K. (2) zamieszkiwała na rzeczonej nieruchomości w 1977 roku. Analogiczne informacje wynikały z zeznań świadka R. M., który wskazał, iż przedmiotową nieruchomość zamieszkiwali jedynie S. i J. K. (3) oraz ich dzieci. Tożsame stanowisko zaprezentował świadek J. R., który oświadczył, że nieruchomość ta była zamieszkiwana przez S. K., któremu świadek pomagał w budowie domu.

W oparciu o całość materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż S. K. – ojciec wnioskodawcy, zamieszkał na przedmiotowej nieruchomości w dniu 23 maja 1972 roku, co potwierdzały zapisy księgi meldunkowej oraz zeznania świadków. Za irrelewantne dla biegu okresu zasiedzenia pozostawały zdaniem Sądu Rejonowego okoliczności w postaci czasowego opuszczania przez S. K. w/w nieruchomości z uwagi na wyjazdy zarobkowe. W myśl regulacji z art. 340 k.c. domniemywa się bowiem ciągłość posiadania zaś niemożność posiadania wywołana przez przeszkodę przemijająca nie przerywa biegu posiadania. Sąd równocześnie stwierdził, że S. K. z wyłączeniem rodzeństwa i matki (właścicielki nieruchomości) wykonywał wszelkie uprawnienia co do tej nieruchomości, stawiając ogrodzenia wyznaczając granice posesji oraz podejmując prace całem zamieszkania na niej wraz z żoną.

Przechodząc do będących podstawą rozstrzygnięcia rozważań prawnych Sąd Rejonowy wskazał, że zasiedzenie jest sposobem nabycia prawa własności poprzez nieuprawnionego posiadacza w wyniku długotrwałego posiadania. Aby zaś podmiot wnoszący o stwierdzenie zasiedzenia takiego zasiedzenia dokonał, musi spełnić dwie przesłanki, tj.: być samoistnym posiadaczem przez okres 20 lat (dobra wiara) lub 30 lat (zła wiara). Jednocześnie nabycia nieruchomości rolnej przez zasiedzenie w myśl art. 172 § 3 k.c. w zw. z art. 177 § 3 k.c. może jedynie rolnik indywidualny o ile powierzchnia nabywanej nieruchomości rolnej nie przekracza powierzchni 300 ha użytków rolnych. Z uwagi na brak zgłoszenia się zainteresowanych w następstwie ogłoszenia przeprowadzonego w trybie art. 609 § 2 i 3 k.p.c. rozstrzygając wnioskowaną kwestię Sąd Rejonowy traktował nieruchomość oznaczoną numerem geodezyjnym (...) z rygorami obowiązującymi dla nieruchomości państwowej.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd I instancji uznał, że ojciec wnioskodawcy K. S. W. K. (3) był posiadaczem samoistnym nieruchomości położonej w A. przy ulicy (...), składającej się z działek oznaczonych numerami geodezyjnymi (...) jednakże w złej wierze, gdyż był świadomy faktu, że nieruchomość ta należy w rzeczywistości do jego matki W. K. (2), która w następstwie konfliktu z synem wystąpiła w 1994 roku z powództwem o eksmisję syna i jego żony. Przedmiotowa sprawa zakończyła się ugodą z dnia 06 września 1994 roku gdzie strony ustaliły, iż S. K. i J. K. (3) opuszczą budynek gospodarczy położony przy ulicy (...) wraz z osobami i reprezentującymi ich prawa rzeczami, gdzie zamieszka powódka do chwili swojej śmierci. W przedmiotowym akcie strony ustaliły ponadto, że wyprowadzenie pozwanych nastąpi do budynku mieszkalnego, położonego w A. przy ulicy (...).

Wskazując na treść regulacji z art. 175 k.c. Sąd I instancji zaznaczył, iż do biegu terminu zasiedzenia odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy o biegu przedawnienia roszczeń. Jak stanowi zaś art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa każda czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwzięta w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Uwzględniając powyższe Sąd uznał, że bieg terminu zasiedzenia przez S. K. nieruchomości należącej do W. K. (2), oznaczonej nr. geod. (...) został przerwany wraz z wniesieniem przez pozwaną pozwu przeciwko synowi S. K. i A. K. (2), najpóźniej z dniem 06 września 1994 roku (data zawarcia ugody) i od tej daty zaczął biec na nowo. Uznając zatem, iż biegnący od wskazanej daty 30 letni termin zasiedzenia nieruchomości w złej wierze nie upłynął, Sąd Rejonowy oddalił wnioski co do zasiedzenia nieruchomości oznaczonej nr. geod. (...). Odmienne ustalenia poczynione zostały dla działki oznaczonej numerem geod (...). Sąd Rejonowy przyjął bowiem, iż wobec przedmiotowej działki nie miało zastosowania przerwanie terminu zasiedzenia gdyż W. K. (2) nie była jej właścicielką i nie była uprawniona wystąpić skutecznie z pozwem o eksmisję S. i J. K. (3) z tejże nieruchomości.

W ramach rozważań prawnych wskazano również, że z dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, tj.: 01 stycznia 1965 roku ustawodawca wprowadził zakaz zasiadywania nieruchomości państwowych. W dacie objęcia przez S. K. w posiadanie nieruchomości obowiązywała regulacja z art. 177 k.c. w myśl której przepisów o nabyciu o zasiedzeniu nie stosuje się jeżeli nieruchomość jest przedmiotem własności państwowej. Jednakże przepis ten został skreślony poprzez zapis zawarty w art. 1 pkt. 34 Ustawy o zmianie ustawy kodeks cywilny z dnia 28 lipca 1990 roku, zmieniającej ustawę kodeks cywilny z dniem 01 października 1990. Stosownie do treści art. 9 ustawy z dnia 28.07.1990r. do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy. Stosownie do treści art. 10 przedmiotowej ustawy jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy istniał stan który w myśl przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, w myśl przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia ustawy w życie. Termin ten ulega jednakże skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę.

Przyjmując zatem, iż przesłanką nabycia własności w drodze zasiedzenia jest stan nieprzerwanego i samoistnego posiadania, zaś posiadaczem samoistnym nieruchomości jest ten kto włada nią jak właściciel Sąd Rejonowy uznał, że S. K. nabył w drodze zasiedzenia własność nieruchomości położonej w obrębie (...), Miasto A., oznaczonej nr. geod (...), o powierzchni 0,0269 ha dla której to nieruchomości nie ma urzędzonej księgi wieczystej ani zbiorów dokumentów z dniem 01 października 2005 roku.

Apelację od przedmiotowego postanowienia złożył wnioskodawca K. K. (1), zaskarżając je w części - w zakresie pkt II.

W ramach złożonego środka odwoławczego apelujący zarzucał przedmiotowemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 175 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym uznaniu, że na skutek wniesionego powództwa o eksmisję, bieg terminu zasiedzenia został przerwany, bez uwzględnienia istotnej dla sprawy okoliczności, że roszczenie o eksmisję dotyczyło wyłącznie budynku gospodarczego położonego na nieruchomości (...) co wynika z treści ugody zawartej w sprawie, w związku z czym żądanie eksmisji nie obejmowało nieruchomości w postaci działki (...),

2. art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 175 k.c. polegające na błędnej wykładni w/w normy prawnej poprzez przyjęcie, iż właścicielka nieruchomości oznaczonej nr (...) w żądaniu eksmisji wyraziła wolę odzyskania tej nieruchomości, co doprowadziło do błędnego uznania, że pozew o eksmisję spowodował przerwanie biegu zasiedzenia, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy o ewentualnym przerwaniu biegu zasiedzenia zdecydowałyby nie samo wniesienie powództwa o eksmisję, lecz skutek jaki miało wywołać uwzględnienie tegoż roszczenia, które dotyczyło opuszczenia przez pozwanych i wydania powódce budynku, nie zaś nieruchomości oznaczonej numerem (...).

Wskazując na powyższe apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego postanowienia w zakresie pkt. II i stwierdzenie, że S. K., syn F. i W. zd.. M. nabył w drodze zasiedzenia własność nieruchomości położonej w obrębie 003, Miasto A., oznaczonej numerem geodezyjnym (...) o powierzchni 0,0688 ha, dla której to nieruchomości nie ma urzędzonej księgi wieczystej ani zbioru dokumentów – z dniem 01 października 2005 roku.

Odpowiedź na apelację wnieśli uczestnicy postępowania. W złożonej odpowiedzi żądali oddalenia apelacji wnioskodawcy jako bezzasadnej oraz zasądzenia na rzecz pełnomocnika uczestników postępowania, działającego w przedmiotowej sprawie jako kurator, wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora w postępowaniu apelacyjnym, powiększonego o 23 % stawkę podatku VAT.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy była bezzasadna co skutkowało jej oddaleniem.

Sąd Okręgowy zaaprobował i podzielił schemat ustaleń w zakresie stanu faktycznego poczyniony przez Sąd I instancji jak również ocenę prawną dowodów i przyjmuje je, co do zasady, za podstawę własnego orzeczenia. Podobnie na akceptację zasługiwały wnioski wyprowadzone przez Sąd Rejonowy na etapie rozpoznawania sprawy, jak też wydawania rozstrzygnięcia.

W złożonej apelacji wnioskodawca starał się przeforsować stanowisko, w myśl którego zainicjowane przez W. K. (2) przeciwko S. K. i A. K. (2) powództwo o eksmisję, nie przerwało biegu terminu zasiedzenia gdyż dotyczyło budynku gospodarczego posadowionego na nieruchomości nr (...) nie zaś samej nieruchomości w postaci działki nr (...).

Wskazać w tym miejscu należy, iż podnoszone przez apelującego kwestie stanowiły już przedmiot licznych wypowiedzi zarówno doktryny jak i judykatury. Jak stanowi art. 175 k.c. do biegu zasiedzenia stosuje się odpowiednio przepisy o biegu przedawnienia roszczeń, przy czym bieg przedawnienia (zasiedzenia) przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub organem powołanym do rozpoznawania sprawy lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. art. 175 k.c. w zw. z 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Stosownie do powyższej regulacji bieg zasiedzenia zostaje przerwany w następstwie którejkolwiek z czynności przewidzianej w ramach art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. podjętej przez właściciela nieruchomości, przeciwko któremu biegnie zasiedzenie, w stosunku do posiadacza tejże nieruchomości, na rzecz którego zasiedzenie biegnie. Regulacja z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. mająca odpowiednie zastosowanie poprzez art. 175 k.c. do instytucji biegu zasiedzenia odnosi się do czynności podjętej stricte w celu dochodzenia prawa. Głównym celem podjętej czynności winno być zatem wyzucie posiadacza z przymiotu władania w zakresie prowadzącym do zasiedzenia. Działanie właściciela nieruchomości ma zaś być postrzegane z jego perspektywy jako akcja zaczepna wymierzona wobec posiadacza w celu pozbawienia go posiadania. Biegu zasiedzenia nie przerywa jednakże czynność przedsięwzięta przez jakąkolwiek inną osobę zainteresowaną nieruchomością, czy wywołaniem przerwy zasiedzenia, niebędąca jednakże właścicielem nieruchomości (vide uchwała SN z dnia 28 czerwca 2006 roku, sygn. akt III CZP 35/06, [legalis](#), uzasadnienie uchwały SN z dnia 27 maja 1992 roku, sygn. akt III CZP 60/92, [legalis](#)).

Apelujący w zawartych w apelacji wywodach, na temat możliwości przerywania biegu terminu zasiedzenia, w sposób błędny założył, iż dla skutecznego przerywania biegu terminu zasiedzenia w realiach niniejszej sprawy wymaganym było wniesienie przez pierwotną właścicielkę nieruchomości W. K. (2) powództwa odnoszącego się bezpośrednio do samej działki oznaczonej w ewidencji numerem geodezyjnym (...), podczas gdy zainicjowane przez nią powództwo dotyczyło eksmisji z położonego na tej nieruchomości budynku gospodarczego. Sąd Okręgowy nie podzielił jednak argumentacji przedstawionej w tym zakresie.

W pierwszej kolejności dostrzec należało, iż z uwagi na fakt, że od daty wystąpienia przez W. K. (2) z powództwem o eksmisję przeciwko S. i J. K. (3) upłynęło ponad 25 lat w następstwie czego akta sprawy uległy archiwizacji a następnie zniszczeniu, co uniemożliwia precyzyjne określenia roszczenia i intencji z jaką wystąpiła w tej sprawie powódka. Do akt przedmiotowej sprawy przedłożona została bowiem jedynie kserokopia odpisu ugody zawartej przez strony, która nie oddaje jednak pełnego obrazu intencji jaką kierowała się powódka inicjując postępowanie o eksmisję.

Kontynuując należało zdaniem Sądu Okręgowego zaznaczyć, że o ile art. 123 1 pkt 1 k.c. nie zawiera ustawowych przesłanek czynności, która będzie skutkować przerwaniem biegu terminu przedawnienia (a w tym przypadku zasiedzenia) to z samego charakteru tejże instytucji można wnioskować, iż owa czynność może skutkować przerwaniem biegu terminu nie w każdym możliwym przypadku, a jedynie co do określonej osoby przeciwko której została wystosowana. Przerwanie przedawnienia charakteryzuje bowiem cecha „osobowości” nie zaś „przedmiotowości”. Do przerywania biegu terminu nie jest zatem wystarczająca zbieżność czy też identyczność wierzytelności, lecz tożsamość osób, co do których i w stosunku do których dana czynność możliwa do dokonania została przeprowadzona.

W realiach przedmiotowej sprawy wymieniony warunek został spełniony bowiem powódką w sprawie o eksmisję, prowadzoną przed Sądem Rejonowym w Augustowie pod sygn. akt I C 92/94 była pierwotna właścicielka nieruchomości nr (...) W. K. (2) zaś pozwany S. i J. K. (3). Co istotne brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że budynek co do którego zawarto ugodę stanowił odrębny od gruntu przedmiot własności, a zatem jako część składowa nieruchomości objęty był roszczeniem W. K. (2). Zgodnie zaś z treścią art. 47 § 1 kc część składowa rzeczy nie może być odrębnym przedmiotem własności i innych praw rzeczowych. Powyższe ustalenia nakazują przyjąć, iż toczący się w 1994r proces dotyczył nieruchomości jako całości, a roszczenie eksmisyjne prowadziło do przerwania biegu jej zasiedzenia, mimo, że przedmiotem ugody był tylko budynek.

Jak już wskazano art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. ma odpowiednie zastosowanie przez odniesienie z art. 175 k.c. do zasiedzeni w następstwie czego, wymienione w nim przesłanki stosuje się w sposób analogiczny przy badaniu czy doszło do przerwania biegu zasiedzenia. W związku z powyższym przerwa w biegu zasiedzenia może wynikać z czynności podjętych przez właściciela nieruchomości bezpośrednio z intencją przeciwstawienia się posiadaniu tej nieruchomości przez inną osobę. Owa czynność może zaś przyjąć postać zarówno powództwa petytoryjnego (windykacyjnego jak w rozpoznawanej sprawie lub negatoryjnego) lub innych czynności materialnoprawnych i procesowych, prowadzących do dochodzenia lub ustalenia prawa własności sądowej lub przed innym organem. (por. z post SN z dnia 05 kwietnia 2012 roku II CSK 395/11, *legalis*). Jeszcze dalej idący pogląd, zasługujący zdaniem Sądu Okręgowego na pełną aprobatę, został zaś przedstawiony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia z dnia 28 czerwca 2006 roku gdzie Sąd Najwyższy wskazał, że już samo zawezwanie posiadacza nieruchomości do próby ugodowej na podstawie art. 184 i nast. k.p.c. w sprawie wydania nieruchomości przerywa bieg terminu zasiedzenia. Z kolei w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 09 sierpnia 2011 roku SN zaznaczył, że wykładnia przepisów o zasiedzeniu musi uwzględniać aspekt gwarantowanej przez konstytucję ochrony własności. Podobny pogląd zaprezentował w swoich wyrokach Trybunał Konstytucyjny wskazując, że konstytucyjna ochrona własności wymaga aby wszelkie wątpliwości dotyczące zasad stosowania instytucji zasiedzenia były, zgodnie z regulacją konstytucyjną, tłumaczona na korzyść ochrony własności (*vide*. Uchwała SN z dnia 28 czerwca 2006r., sygn. akt III CZP 42/06, *legalis*, post. Sn z dnia 20 marca 2019 roku, sygn. akt V CSK 1/18, *legalis*, uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 09 sierpnia 2011 roku, III CZP 10/11, *legalis*, Wyrok TK z dnia 28 października 2003 roku, sygn. akt P 3/03 i z dnia 25 maja 1999, SK 9/98, *legalis*). Do przerwania biegu terminu zasiedzenia nie jest zatem konieczne wystąpienie z najdalej idącym roszczeniem wydobywczym, a wystarczające jest jedynie podjęcie czynności przed sądem związanej z dochodzeniem tego roszczenia, o ile tylko pochodzi od uprawnionego właściciela nieruchomości.

Uwzględniając wszystko powyższe zważyć należało, iż apelujący w żaden sposób i w żadnym stopniu nie wykazał, że przedstawiona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów oraz podstawa prawna wskazana przy wydawaniu rozstrzygnięcia zawierały uchybienia. Wniesienie pozwu w sprawie o eksmisję jest czynnością przewidzianą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia w konsekwencji czego w myśl art. 175 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. przerywa bieg zasiedzenia.

W następstwie poczynionych rozważań i ustaleń apelację wnioskodawcy uznano za bezzasadną, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Co do kosztów postępowania rozstrzygnięcie oparto na zasadzie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 518 zd. 1 k.p.c. w zw. z § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 09 marca 2018 roku (Dz.U. z 2018 r. poz. 536) w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (tj. Dz.U. z 2018r. poz. 265).

SSO Cezary Olszewski SSO Agnieszka Kluczyńska SSO Alicja Wiśniewska